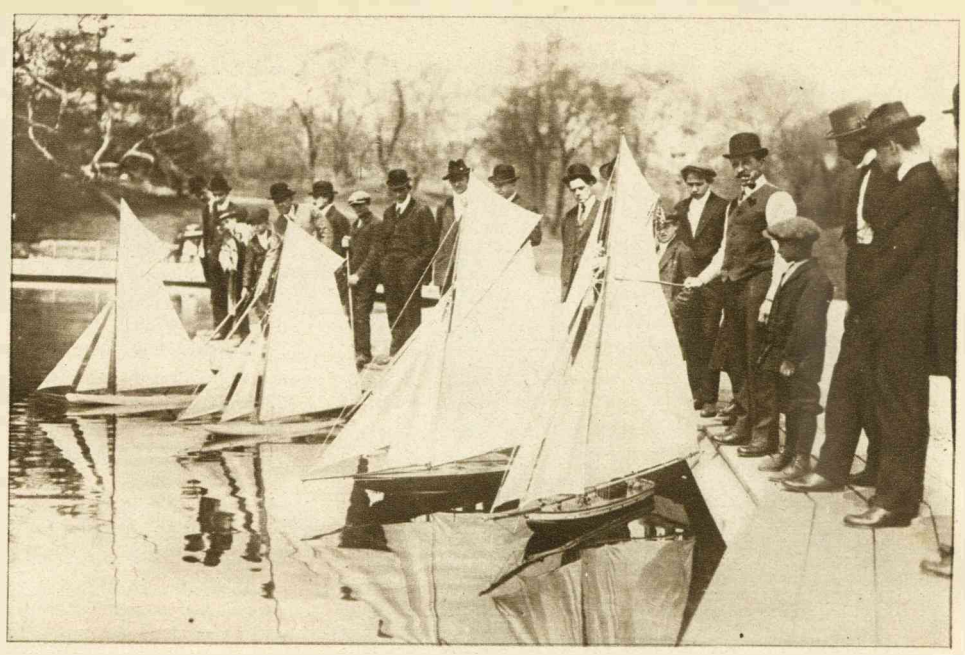

EEN KORTE VREUGDE.

Maandag 29 November was de ijsbaan te Leiden gedurende eenige uren geopend waardoor de talrijke liefhebbers van de ijssport in de gelegenheid waren hun hart op te halen. Helaas was de invallende dooi oorzaak, dat de vreugde slechts van korten duur was. (*V.F.B.*)

TYPISCH-AMERIKAANSCH!

Onze foto brengt een typisch-Amerikaansche sport in beeld: het houden van wedstrijden met speelvaartuigen. Deze wedstrijden wekken in het land der Yankees heel veel belangstelling en geven natuurlijk weer aanleiding tot wedden, „de" hartstocht van den Amerikaan. (*V.F.B.*)

weg afwandelde, die naar de villa van juffrouw Lensveld voerde. Terwijl hij in gedachten verzonken het binnenpad volgde, hoorde hij opeens een zwakken kreet van schrik en zag hij op het aangrenzende weiland een jong meisje dat angstig het land over vluchtte, nagerend door een koe, die in moederlijke bezorgdheid voor haar kalf, de aanwezigheid van de jonge dame blijkbaar verkeerd begreep. Het meisje was vreeselijk verschrikt en riep luid om hulp.

„Niet wegloopen!" riep De Groot het meisje toe, terwijl hij haastig op het hek toeliep, dat het weiland afsloot.

Zijn woorden gaven haar blijkbaar haar moed terug, ten minste zij bleef staan en keerde zich om, terwijl ze haar parasol beschermend voor zich uitspreidde. In een oogenblik was de jongeman het hek over gesprongen en bevond hij zich naast het bevende meisje. De koe daarentegen had zich afgewend, toen zij bemerkte dat haar kind geen gevaar dreigde en was haar gestoorden maaltijd weer voort gaan zetten.

„Het gevaar is al voorbij!"

„O, ik dank u. Ik was vreeselijk verschrikt. Het is dwaas, dat weet ik, maar ik ben erg bang voor koeien."

Karel de Groot keek met welgevallen naar het jonge meisje, zoo bekoorlijk in haar vrouwelijke hulpeloosheid. Zij was hem heel wat sympathieker dan die man-wijven. Hij keek haar nogmaals heimelijk van ter zijde aan. Zij was ontegenzeggelijk bekoorlijk.

„Mag ik u vergezellen tot u veilig over het weiland is?" vroeg hij.

Zij bloosde allerliefst en stemde toe. Hij waagde het haar te vragen of zij in den omtrek woonde.

„Ja, voor korten tijd . . ." antwoordde zij schuw.

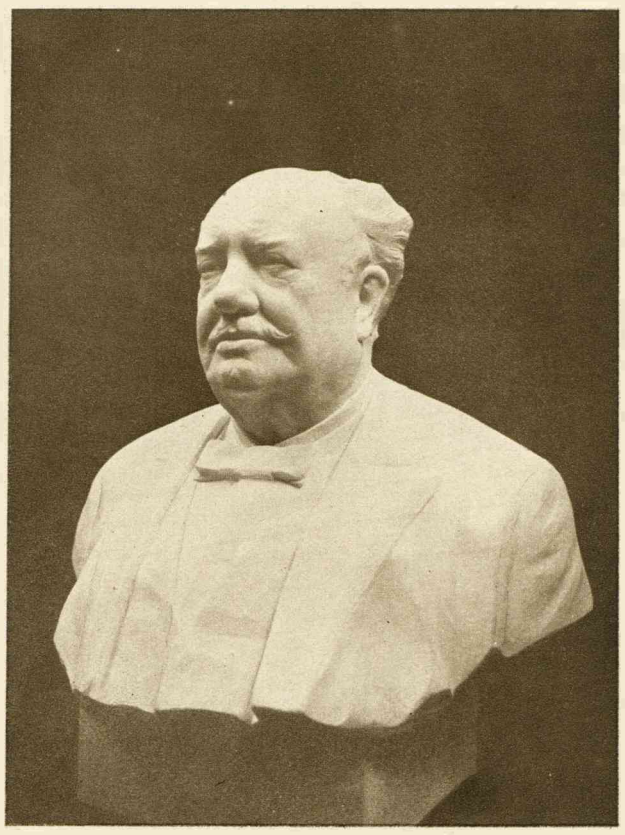
„Dan zal ik misschien het geluk hebben u meermalen te ontmoeten."

Zij bloosde weer en stamelde: „Misschien wel?"

Haar metgezel was verrukt. Een jong meisje moet heerlijk kunnen blozen, meende hij, en hij dacht met ergernis aan de ruwe, plompe figuur die zijn onbekende bruid natuurlijk hebben moest. En terwijl hij van het jonge meisje afscheid nam kwam sterker dan te voren het besluit in hem op, de hem opgedrongen vrouw inclusief den bruidschat af te wijzen.

„In allen geval ga ik haar vandaag niet bezoeken," besloot hij. „Dat zou mij het genot van deze heerlijke ontmoeting totaal bederven. Morgen is nog tijds genoeg."

Den volgenden morgen was hij echter minder dan ooit geneigd om zijn nicht het uitgesteld bezoek te brengen. Hij doorliep het dorp en den omtrek in alle richtingen, in de hoop het meisje van den vorigen dag weder te ontmoeten. En werkelijk, het geluk was hem gunstig: op een kruispunt van wegen zag hij in een der lanen zijn schoone onbekende aankomen. Zij scheen verrast en bloosde nog bekoorlijker dan te voren.

TENTOONSTELLING BUSTE DR. R. D. M. VERBEEK.

In den grooten Koninklijken Bazar, Zeestraat te 's-Gravenhage, wordt vanaf 1 December geëxposeerd het jongste werk van Charles van Wijk: een marmeren buste van den geoloog Dr. R. D. M. Verbeek. Deze buste werd onzen bekenden landgenoot aangeboden door vrienden en vereerders op zijn 70sten verjaardag en zal eerlang geplaatst worden in de Indische Afdeeling van het Geol. Museum der Technische Hoogeschool te Delft. (*foto „Rembrandt".*)

Samen wandelden ze voort, vroolijk babbelend.

Ook den volgenden dag kwamen zij elkander „toevallig" tegen, iets wat zich eenige dagen herhaalde en Karel de Groot begon zich er langzamerhand rekenschap van te geven, dat hij tot over zijn ooren verliefd was geraakt.

Hij zuchtte. Zij vroeg hem met een bezorgden blik wat er aan scheelde en nu vertelde hij haar zijn leed; ze kenden elkaar nu al heel goed na drie dagen. Met belangstelling hoorde zij hem aan.

„En nu moet ik haar tegen wil en dank een bezoek brengen."

„Hoe weet je dat ze zoo leelijk is als je haar nog niet gezien hebt?"

Het meisje schoot plotseling in een schaterlach. De Groot keek haar verwonderd aan.

„Neem me niet kwalijk," zei ze verontschuldigend. „Je zei het zoo comisch. Vertel me eens," ging ze voort, „hoe denk je wel dat ze er uitziet?"

„Wel 't lijkt me een groot plomp schepsel met koonen als een melkmeid en een gang als een varken!"

„O!" riep het meisje uit.

„Wat scheelt er aan?"

„Niets . . . ik prikte in mijn vinger. Je zoudt je toch wel eens kunnen vergissen. Je deed beter eerst eens kennis te maken. En bovendien dient het nergens toe een fortuin weg te gooien als zij je hebben wil."

„Ik wou ze zoo goed was om me niet te willen hebben," ging hij haastig voort. „Het staat me nu meer dan ooit tegen" (met een zijdelingschen blik op zijn gezellin), „ik zal naar haar toegaan en weigeren, dat is 't beste, want als zij weigert, vervalt het geld aan liefdadige instellingen; als ik daarentegen weiger krijgt zij de erfenis."

„En stel je nu voor dat zij je hebben wil?"

„Dat doet er niet toe," verklaarde hij. „Ik wil niet met haar trouwen!"

„Waarom niet?"

„Begrijp je dat niet? . . . . Omdat ik jou heb leeren kennen."

„O, maar wij . . . . u . . . . ik wil zeggen, u weet nog niet eens wie ik ben."

„Dat hindert niet. Ik weet dat ik je liefheb en met je trouwen wil, als je mij hebben wilt," ging hij stoutmoedig voort.

„St! Ik mag niet naar je luisteren, want ik ben reeds half verloofd met een neef . . . ."

Karel stond verslagen. — „Heb je hem lief!"

„Dat weet ik nog niet," klonk het twijfelachtig. „Ik heb mijn tante, aan wie ik alles te danken heb, op haar sterfbed beloofd, hem te zullen trouwen. U ziet, ik bevind mij ongeveer in dezelfde omstandigheden als u!"

TURKIJE EN DE OORLOG.

Een processie te Constantinopel van Turksche priesters, onder geleide van soldaten, ter gelegenheid van het afsmeeken van den zegen op de wapens en ter propageering van den heiligen oorlog. (*V.F.B.*)

DE TOESTAND IN SERVIË.

Serven van dienstplichtigen leeftijd worden onder Duitsche militaire bewaking naar concentratiekampen achter het front gebracht. (*V.F.B.*)